

Pred vami je ustvarjalnost učencev OŠ Mladika

MLADIKA

Glasilo OŠ MLADIKA, šolsko leto 1998/99, cena 001 SIT

Cover illustration by Ksenja Draškovič, 7 years old, Primary School Mladika, Ptuj, Slovenia.
This school participates in the European Network of Health Promoting Schools, a joint project of the European Commission,
the Council of Europe and the WHO Regional Office for Europe.

NASLOVNA ILUSTRACIJA - Ksenija Draškovič, 7 let, OŠ Mladika, Ptuj, Slovenija.
OŠ Mladika je vključena v Evropski program zdravih šol, skupni projekt Evropske komisije, Sveta Evrope, Okrajnega
odbora za Evropo in Svetovne zdravstvene organizacije.

KAKŠNO ŠOLO SI ŽELIMO

Ta šola, ki jo danes obiskujemo, je še kar v redu. Včasih radi gremo v šolo, včasih pa ne. Želimo si takšne učitelje, ki ne bi bili tečni in strogi. Šola naj bi imela dvigalo, večje stole in mize. Učenci bi namesto v zvezke pisali na računalnike. V šolo in iz nje ne bi bilo treba prenašati težkih torb. Domači računalniki bi morali biti povezani s šolskimi. Doma bi pritisnili na gumb in prikazalo bi se nam vse, kar smo se učili v šoli.

Šola v bodočnosti bi naj bila res moderna in avtomatizirana. Bi nam pri delu pomagali tudi roboti? Znanja v glavo nam prav gotovo ne more vbiti nihče. Za to moramo poskrbeti sami.

Učenci 4.a

MOJA VIZIJA MODERNE ŠOLE

Našo šolo so pred nedavnim dogradili. Želja vseh je bila, da bi imeli pouk samo v

eni izmeni. Naša pričakovanja so izpolnjena. Sedaj imamo pouk v lepi mansardi šole, kjer imamo novo pohištvo, dovolj svetlobe in zato je počutje zelo dobro. Pouk poteka samo dopoldan, da se popoldan lahko posvetimo še kakšni drugi izvenšolski dejavnosti. Pri pouku si pomagamo z različnimi pripomočki. Najlepši so odmori, eden izmed njih je čas malice. Takrat se najemo, da bi nam šlo učenje po malici še bolje. V šolo se vozimo vsak dan z avtobusom. Tudi učni sprehodi po parku ali v mestu spadajo k našemu učenju. Na izlete ne smemo pozabiti, pa krožke, ki jih imamo vsi radi.

Zelo rad imam likovni pouk, kjer lahko rišem podobe, ki sem jih ustvaril v svojih mislih. Zato potrebujem vodene barvice, voščenke, plastelin... Rad imam

športno vzgojo, kjer si nabiramo kondicijo in nove moči za nadaljevanje pouka.

Grega Šerbec, 2.c

MOJA VIZIJA MODERNE ŠOLE

Želim si, da bi bila šola v prihodnosti bolj sproščena. Pogrešam več učenja računalništva v nižjih razredih. Morda v prihodnosti učenci ne bi obiskovali pouka, ampak bi bili povezani z učitelji preko računalnikov. V današnji šoli si želim več krožkov. Zelo sem vesel, ker imam pouk dopoldan, tako mi ostane več prostega časa popoldan. Želim si bolj dolge odmore, več učnih sprehodov, več ur športne vzgoje in plavanja. Malica je zelo dobra. Šolskih potrebščin in pribora imam dovolj. Na našem avtobusu je jutraj velika gneča, zato si učenci želimo dodatnega.

Na šoli bi bilo potrebno več reda, da učenci ne bi divjali in se pretepali.

Aljaž Valič, 2.c

PETKA JUKIČ G.I

NAŠA UČILNICA

RAČUNALNIŠKA UČILNICA

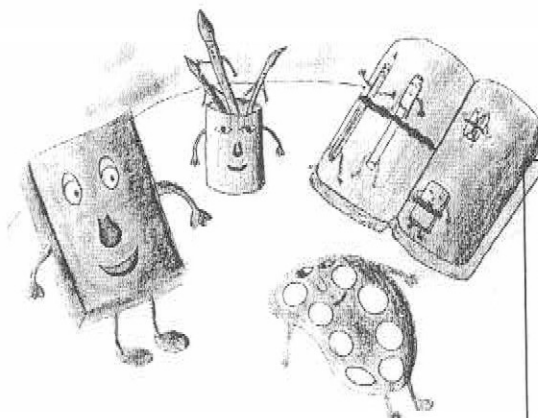
Skoraj vsak dan gremo v računalniško učilnico, razen če ni drugače določeno. Ob vstopu v učilnico vedno pozdravimo, saj je tako najlepše. V učilnici utrjujemo matematiko, po končanem obveznem delu pa še lahko igramo igrice. Pri igrinah iščemo součenca. Če pri delu z računalnikom česa ne obvladamo, nam pomagata učitelj računalništva in naša učiteljica. Pri vsakem računalniku sedita dva učenca, da eden, ki zna delati z računalnikom, lahko pomaga drugemu. V računalniški učilnici se počutim zelo prijetno, zato rada prihajam vanjo.

Špela Hajduk, 3.a

NAŠA UČILNICA

V šolskem letu, ki se počasi izteka, smo se preselili v novo učilnico. Nahaja se v MANSARDI šole. Učilnica je lepo urejena. V njej so nov klop, mize in omare. Prostor je prijeten in svetel. V njem se vsi prijetno počutimo in radi prihajamo v šolo.

Mirjana Golob, 2.b

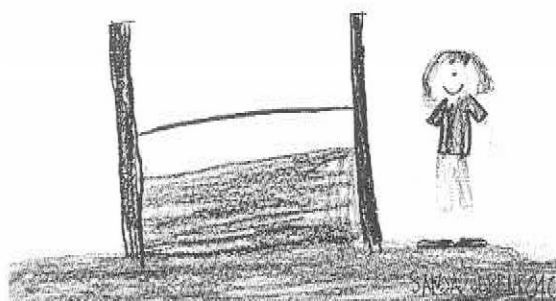
SEM UČILNICA 1.A

(samostojno delo)
Vsak dan me obišče 22 učencev in učiteljica. Čistilke me pometejo in pobrišejo. Jaz sem vesela, ker me imajo učenci radi. Imam novo tablo in panoje. Sem učilnica na podstrešju in mi je toplo. Hišnik mi je postavil uro nad novo zeleno tablo. Vsi so z menoj prijazni, jaz pa imam vse rada.

Tamara Sevšček, 1.a

JUHU-HU TELOVADBA

Sem Sanja. Učim v 1.C razredu.
Rada se učim, ampak najraje telovadbo.
Telovadim. Pri telovadbi delamo različne vaje:
igramo se s krogom, preskakujemo vrvi,
skočimo s kolesnic, premagujemo ovire,
plesamo, plešemo. Najbolj rada sem vesela, kadar skočim
na mestro.
Sanja, 1.C

TAKŠNI SMO

KLEPETULJA

Predstavila vam bom svojo dobro prijateljico. Je zelo učena in klepetava. Vsak dan na poti v šolo ali iz nje si moja šolska torba poje pesmi, ki se jih učimo v šoli in pri glasbi. Če pa si ne poje, me sprašuje, kakšna je videti danes. Jaz ji odgovorim: »Danes si karirasta in imaš rjave medvedke.«

»Maja!« me zopet pokliče. »Kaj imaš vse v meni, da se počutim tako težko?« Naštejem ji: »Zvezke, ki jih potrebujem, da lahko naredim domačo nalogo, peresnico, lepilo, škarje, copate, ravnilo in dežnik.«

Če še potem ne zapre kljuna, jo res lepo prosim: »Ljuba torba si lahko vsaj malo tiho.«

»Ne! Zanima me ali sem res tako velika, kot govori Špelina torba?« Povem ji, da je njena narejena v Franciji in je zato veliko bolj elegantna. »Hvala, da si me potolažila.« Nato prideva v stanovanje in končno je malo tiho, da lahko v miru naredim domačo nalogo.

Po dokončani nalogi me prosi: »Zaigraj na klavir Jager pa jaga, da bova lahko skupaj peli.« In potem je veselo do večera, ko greva skupaj spat. Vse to se ponavlja iz dneva v dan.

Maja Jakomini, 3.a

KAKŠEN JE SOŠOLEC?

Nagajiv, radoveden, prijazen, pameten, nesramen, zanimiv, prikupen, zaljubljen, zabaven, hiter, vesel, ponosen,...

Andreja Šmigoc, 2.a

POREDNI FANTJE

Poredni fantje
deklicam nagajajo,
jih lovijo in žgečkajo.

A ko pride učiteljica,
vsi v klopi zbežijo
in se pridno učijo.

Poslušajo učiteljico
in jo gledajo,
kaj le napisala na tablo bo.

Ko prične se spet odmor,
fantje vsi veseli so,
brž s klopi skočijo
in deklicam spet nagajajo.

Rosana, Nina, Blanka,
Špela, Sandra, 4.a

MOJA SESTRICA

Moji sestrici je ime Tjaša. Stara je en mesec. Je zelo majhna. Ima lepe črne lase. Skoraj vedno spi. Ima dudo, ki pa je ne mara. Sem zelo vesela, da jo imam.

Ksenja Draškovič, 1.b

MOJI SOŠOLCI

Dani gleda nas postrani,
Staša večja je kot lani,
Sandi teka po verandi,
Doris lepša je kot Sandi,

Miha včasih se zadiha,
Linda vedno nas zaviha,
Peter večji je za meter,
Sanja manjša je kot Peter.
Tadej živahen je kot prej,
Karla pravi: »kar se smeji!«
Dominik je pravi štrik,
Jana ima dosti pik.

Uroš meče rad na koš,
Marija reče: »Priden boš,«
Matjaž je pravi nogometaš,
Denis pa je košarkar,
Alešu pa žogo daš.

Matjaž Lesjak, 3.b

POGREŠAM TORBO ZELENKO

Moja prijateljica Zelenka je v noči izginila. In to brez sledu. Iščem jo že dva dni, a o njej ne duha ne sluha.

Če jo ti imaš,
vrni jo takoj, če ne, bo joj!
Prosim, vrni jo takoj!
Če brati ne znaš,
pokliči me in uredi stvar, če ne bo joj.
Zelo pogrešam te,
Zelenka moja mala.

Pridi hitro k meni, takoj te bom oprala.
Ti, ki jo imaš, vedi, nagrada je velika.
Prinesi jo, če te mika.
Če pa si ničvrednež, obdrži jo porednež.
Hočem te nazaj, Zelenka moja mala, ker bi rada s teboj nadaljevala.

Sara Ferčič, 3.a

POGREŠANA TORBA

Halo, halo, pogrešam torbo!
Je oglata in košata, rjave barve z rumenim robom,
zlatá nalepka nas predstavlja,
predal na hrbtu copate spravlja.
Naramnice so majhne,
lahko jih vsak natakne, če le jo stakne. Pogrešana torba naj se vrne, za nagrado ponujam pšenično zrnje.

Ina Ketiš, 3.a

IZ VSEH VETROV

NAŠIH OSEM LET

Pred osmimi leti sem prvič stopil v to zgradbo. Dolgi hodniki in visoke stopnice in velike učilnice so se od tedaj že veliko spremenile. Zdaj niso hodniki več tako dolgi in učilnice tudi niso več tako velike. Saj tudi jaz nisem več tako majhen.

Moj drugi dom je šola. Tukaj sem odraščal in od tod sem črpal vse znanje, ki ga sedaj imam. To je bilo mesto, kjer sem lahko izrazil vse svoje želje, pobude. Da, tudi znanje. Znanje, ki me bo spremljalo ne le v nadaljnjem šolanju, ampak v življenju nasploh. Znanje, ki ga brez učiteljev ne bi dobil. Čeprav se nikdar nisem rad učil, sem z vztrajnostjo in željo po uspehu le dosegel moj prvi cilj - končati osnovno šolo.

Sedaj sem v osmem razredu, čez nekaj mesecev pa že v srednji šoli. Testiranje in dopolnjevanje mojega znanja, razvijanje osebnosti v pomladi življenja! To in še veliko več prinese šola, ne šola, ampak učitelji! Naši stalni »sovražniki«! Zakaj? Bili so vse drugo kot

sovražniki, bili so prijatelji. Kajti samo prijatelj ti nudi pomoč in zaupanje iz leta v leto, celih osem let. To so ljudje, ki so nam vsak na svoj način prikazali delček lepote tega sveta, ki ga bomo mi raziskovali in razvijali naprej.

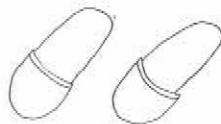
Šola! Ko slišiš besedo šola, že vidiš kupe knjig, veliko učenja, pisanja... Nekje v ozadju pa vidiš učitelje. Ljudi, ki so za nas predstavljali le učitelje. Ampak sedaj, sedaj smo končno spoznali, da so ljudje in to tisti ljudje, ki pridejo takoj za starši.

Denis Jurić, 8.a

COPATI SE PRITOŽUJEJO

(domišljijski spis)

Bil je zadnji dan pouka. Otroci so že nestrpno čakali na spričevala. Že zjutraj je bil v garderobi strašen nemir. V kotu sta samevala copata. Že dolgo sta čakala svojega lastnika, ampak ni ga bilo od nikoder. Copata sta opazovala gruče otrok, ki so

hiteli mimo, ampak nobeden od njih se ni zmenil zanju, ki sta samevala v kotu in pogrešala svoj par nog.

Proti deseti uri so se garderobe spet napolnile. Copata pa sta bila prepričana: »Zdaj, zdaj bodo prišle prave noge.« Ampak ni se zgodilo. Noge so švigale sem ter tja, ene pisane, druge visoke, tretje kratke, četrte pa spet drugačne. Čez čas se je vse umirilo. Hrup je ponehal in postajal vse bolj oddaljen. Tu pa tam so zaškripala vrata zaradi kakšnega zamudnika. Copata sta si mislila, da bodo njune noge pač prišle naslednji dan. Vendar, motila sta se. Čakala in čakala sta vse naslednje dni, tedne in tedne. Tu pa tam sta iz svojega kota videla kakšne debele noge čistilke, učiteljice ali ravnateljice. Vendar njunih nežnih nožic ni bilo več.

Na koncu sta prišla v smeti, ne da bi kdaj izvedela, da so se začele dolge, dolge poletne počitnice.

Lidija Toš, 6.d

TRAVNA BILKA MI JE ZAUPALA SVOJO SKRIVNOST

Nekega dne sem se sprehajal po travniku. Kmalu sem zaslišal neko šepetanje. Sklonil sem se k tlom, da bi slišal, kdo šepeta. Šepetala je travna bilka. Vprašal sem jo, kaj mi šepeta. Odgovorila mi je, da mi šepeta skrivnost, vredno milijone dolarjev. In ta skrivnost je bila recept za

pripravo zlata. Recept se je glasil: najprej zažgite nekaj trave, vzemite pepel, ki je nastal, in ga namočite v vodo. Nato bo nastala gora zlata in denarja. Kasneje sem to večkrat preizkusil in postal sem milijarder.

Don Ciglenečki, 4.a

*Človek ne dozori do
svojega obraza brez
smeha in čenčarij
in ne brez poraza.*

(Tone Pavček)

Bliža se ura slovenščine. Spet bo spraševala in mislim, da bom danes ravno jaz. Kaj naj naredim? Naj grem in tvegam? Kaj pa, če dobim spet slabo oceno? Špricala bom. Spreletel me je strah že ob sami misli, kaj bo, če pokličejo mamo. Hotela sem, da nekdo šprica z mano, da ne bi samo jaz nasrkala in samo jaz prenašala posledic. Nekoga sem si morala najti. Vedela sem, da bo nekdo za akcijo in da bo izpopolnil moj načrt. Vendar kdo?

Pred uro slovenščine sem v razredu samo povedala, kaj nameravam.

»Jaz bi špricala slovko,« sem rekla.

»Ti tudi?!« je veselo, vendar nekoliko prestrašeno zvenela Tina.

»Bi špricali skupaj?« me je vprašala.

»Seveda,« sem bila malo olajšana, do zdaj gre vse po načrtih.

»Si prepričana?« me je še Tina vprašala na hodniku.

»Kaj če domov kličejo starce?«

»Saj ne bodo, za eno uro pa res ne!« sem bila prepričana. Odšli sva iz šole in domov. Spreletaval me je strah.

Nisem vedela, če sem naredila prav ali ne. Spraševala sem se: se umikam dolžnosti? Ne, to že ne, saj delam dobro sebi. Boljše neopravičena ura, kot pa kol v ređovalnici. Ves dan sem premlevala to uro slovenščine. Mama ni nič posumila in rekla tudi ni nič. Torej res niso klicali. Ampak z izostankom te četrtkove ure slovenščine ni bilo skoraj nič rešeno. Saj se v enem dnevu ne morem naučiti vsega. Kaj šele, da bi se naučila za želeno oceno. To se pravi, se moj vojni načrt nadaljuje in moram čimprej skovati plan, kako ne iti v petek k slovenščini.

Razmišljala sem in prišla do zaključka. Če spricam spet samo eno uro, bo to preveč sumljivo. To se pravi, da moram ostati doma ves dan. To ne bo problem, če si pridobim mamo na svojo stran in ji rečem, da ne morem v petek v šolo in mi napiše opravičilo.

Zvečer sem imela trening in dobila sem dobro idejo. Zjutraj bom mami rekla, da me vse boli in resnično ne morem v šolo, ker bi bilo nesmiselno, če spim na klopi. Rečeno, storjeno. Mama je nasedla in jaz sem v petek spala do desetih. Ob desetih pa me je zbudil telefon. Mama se je oglasila.

Pogovarjala se je z nekom preveč uradno, da bi lahko bil kdo od domačih. Napol sem še spala, ko mi je šinilo v glavo: iz Mladike kličejo! Joj! Kaj naj naredim? Nič! Žal je že prepozno in morala se bom soočiti s kruto resnico. Vse je prišlo na dan, vse moje vragolije četrtka in petka. Samo da mama ne bo preveč jezna, naj me razume. Saj ji bom pojasnila. Kaj je tu sploh razlagati?

Prišla je v sobo, se usedla na posteljo in me tiho poklicala. Pogledala sem jo in takoj je začela:

»Klicali so iz šole. Si res špricala včeraj? In danes spet nisi šla v šolo?«

»Ja,« je bil moj kratki odgovor. Morala sem ji razložiti. Povedala sem ji, da me je bilo strah slabe ocene in da se v enem dnevu ne morem naučiti.

Razumela je, mama je razumela!

»Že dobro, ampak drugič mi moraš povedati. Kajti danes me je skoraj pobralo od strahu, ko je klicala socialna delavka!«

Prikimala sem in bila zelo srečna, da se je tako končalo. Spoznala sem, da ima laž res kratke noge. Posebej, če hočeš kaj zakriti pred starši. Ob tem spoznanju mi je bilo žal in upam, da mi tega več ne bo potrebno prestajati.

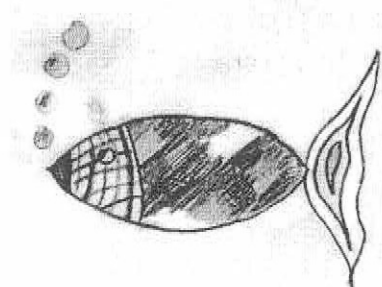
Lela Jankovič, 8.b

MIHA HOČE POSTATI SLIKAR

(opis slike)

Nekega lepega sončnega dne se je Miha potapljaj in gledal ribe. Naenkrat mu je šinila v glavo odlična zamisel.

»Že vem postal bom slikar!« Hitro gre iz vode in se dobro obriše. Potem gre v hotel in

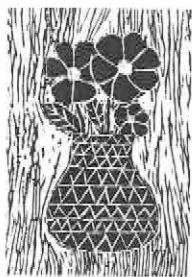
prinese s sabo veliko slikarsko tablo s slikarskimi pripomočki. Prva riba, ki jo je narisal, mu ni uspela. Druga mu je uspela, ampak jo je močan veter odpihnil. List z ribo je ujel spreten galeb. Miha je vedel, da je postal pravi slikar, saj je preslepil celo galeba.

Gregor Bočič, 2.a

POMLADNI ŠOPEK

Z mamico sva šli v gozd. Natrgali sva zvončke, mačice in trobentice. Doma sva rožice dali v vazo. Vazico sem dala v svojo sobo. Zdaj je tudi pri nas doma pomlad.

Ana Topolovec, 1.b

ŽALOSTNA VIJOLICA

Sem mala vijolica, posajena v belem lončku, postavljena na polici v Ninini sobi.

Nekega dne sem močno zboleva, saj so me napadle listne uši. Nihče ni opazil, saj je bila Nina s starši na morju. Bila sem zelo žalostna. Liste sem imela čisto razjedene, začela sem se sušiti. Moji lepi cvetovi so se povisili. Praskala sem se, saj so me uši s svojimi iglastimi zobki močno grizle. Ko je prišla Nina iz morja, me je zagledala celo spraskano, žalostno in objokano. Nina, ki me je imela najraje in je lepo skrbela zame, je začela glasno jokati. Mama jo je potolažila, da me bodo pozdravili in bom spet lepo zacvetela. In res, listne uši so poginile, ampak luknje na listih so ostale in se niso zarastle in spet sem bila zelo žalostna. Napadeni listi so mi v celoti porjavili in mi odpadli. Že sem se zbala, da se bom posušila. Ninina mama je kupila zdravilo, obogateno zemljo, v kateri je veliko vitaminov. Listi so spet pognali in kmalu sem spet ozdravela. Tudi glavice

cvetov so se dvignile. Bila sem presenečena in vesela. Spet sem ponosna na svoje bele cvetove, ki doma krasijo Ninino okno. Zdaj sem prava lepota, saj si me sonce vedno ogleduje.

Nina Kramberger, 4.c

PEKA KRŮHA

(v vitomarškem narečju)

Še pred štrdesetimi leti so gospodije po domačijah pekle krūh. Take peke krūha je stalno meje. Zej že skoro vsi grejo rejše f trgovino po krūh. Negda so ga po hišah pekle v starih topleh pečeh, ki pa so z njimi tude segrevale hiše v mrzlih cejtech. Za krūh (črne vrste) nucamo: kvas, melo, sol in vodo. Testo se je ročno razmeslo in dalo razhajati. Ko se je testo nakipnolo, so kolače namazale gospodije z jajčneme žučake. Peče se po eno vuro, lahko tude meje ale več odvisno od peči kak je vejka. F take stare hišne peči gre do osen kolačof. Ena peka krūha je mogla zadostovate približno za dva tjedna. Poleg se je lahko peka tude krapec (sirof ale zablof). Take krūh je dosti boljše od kuplenega. Ene gospodije še zej hodijo na deželo po krūh. Škoda, da taka peka izginja in s ten izriva tude kmečke običajje.

Jani Kostanjevec, 6.d

KMET SE VESELI, KO POLJE RODI

Na prelepem podeželju v okolici Ptuja je živel dober kmet s svojo ženo in vnukom. Imeli so še veliko kmetijo in na njej veliko živali: konje, ovce, psa, mačke, kokoši, krave in pujse. Imeli so zelo veliko polje.

Vnuk je skrbel za živali, včasih pa je tudi pomagal dedku na polju. Prejšnjo jesen so posejali pšenico in ječmen. Spomladi pa buče, koruzo, sončnice, krompir... Končno je prišel tisti dan: triindvajseti september. Odšlo je poletje. Vsi so se že veselili, kajti v jeseni polje rodi.

Nekega dne se je Janez zbudil prvi. Pogledal je skozi okno. Videl je prelepe jesenske liste. Stekel je ven in nahanil kokoši. Ko je ravno pogledal na polje, je videl nekaj neverjetnega. Na polju je zagledal poljske pridelke. Pomel si je oči, da bi videl, če je res. Bil je! Stekel je v spalnico. Zbudil je kmeta. Kmet je bil zelo presenečen.

Kakor hitro je mogel, se je oblekel in z Janezom sta stekla na polje. Začela sta pobirati koruzo, krompir, repo...

Kmalu se je zbudila žena. Bila je zelo presenečena, ko je videla, da Janez in kmet že pobirata poljske pridelke. Pritekla je k njima. Prinesla jima je košaro.

Končali so pozno zvečer. Žena je še dala puišom krmno peso in kokošim koruzo. Potem so skupaj odšli v hišo.

Skuhali so si žgance z ocvirki. Z užitkom so pojedli. Ob pozni uri so šli spat.

Pravi kmet se veseli, ko polje rodi.

Katarina Muhič, 4.c

ŠOLA JE ŠALA

Šola je narejena iz razredov,
učiteljic, deklic in dečkov
ter veliko nasmeškov.

Šola je šala,
kadar si mala,
ko si velika, te šola ne mika.

Začne se septembra,
junija se konča,
med tem pa je veliko lepega.

Od ponedeljka do petka
me glava boli,
v soboto pa nimam nobenih
skrbí.

Leonora Matiči, 5.a

SPOMINI OSTAJAJO...

Mi pa kar odhajamo.
Spomini so vse, kar nam
ostane od pripetljajev, pa
naj bodo srečni ali
nesrečni, veseli ali
žalostni. Hudo mi je, ko
glemam nazaj v
preteklost. Hudo je, ko ti
umre nekdo, ki si ga imel
rad, ali pa preprosto
odide iz tvojega življenja
in pusti praznino v srcu
in spomine, kako je bilo
tedaj, ko si še čutil
njegovo toplino.

Ko sem že postajal
dojemljiv za stvari, ki so
se dogajale okoli mene,
me je zapustil oče. Mama
mi je rada dejala:

»Saj bo sedaj tudi vse
dobro, ko bomo sami.«

Takoj za tem pa zajokala.
Star sem bil komaj šest let in
sem vedel, kam pes taco
moli, ko atija nekajkrat ni
bilo več domov. Z mamó in
bratcem smo se po nekaj
mesecih odselili drugam. V
drug kraj, med nove ljudi.
Pozabili smo na preteklost, a
bolečina in spomini so še
ostali. Bolečina v tistih
trenutkih, ko bi ga najbolj
potreboval, spomini pa
vedno.

Prišel je nov gospod, ki me
je imel rad, prav tako bratca
in mamó. Sedaj sem videl,
kako je imeti očeta, ki je
skrben, ljubeč, ki bi zame
 naredil vse.

Začel sem obiskovati
osnovno šolo v kraju, kjer
nisem nikogar poznal. Prvi
šolski dan se je bližal. Kako
bo? A me bodo toplo

sprejeli? Sama trema in
vprašanja. Pomiril me je oči:
»Vse bo v redu, tudi jaz in vsak
je imel tremo pred prvim
šolskim dnem.« Pri sebi sem
pomislil, da takšne podpore ne
bi dobil niti pri očetu, a neki
neznanec me je spravil v dobro
voljo.

Minevala so šolska leta in z leti
sem se spreminjal tudi sam. Vsi,
ki me poznajo, rečejo, da s tem,
ko me je oče zapustil kot
majhnega otroka in odšel
drugam, da me je to naredilo
bolj odraslega. Mogoče ne tako
odraslega, ampak bolj
premišljenega.

Končal bom osnovno šolo. Vsi
me spodbujajo in me bodrijo.
Marsikaj se je zgodilo v teh
osmih letih, a trpki spomini
bodo žal ostali.

Peter Novak, 8.c

BASNI

MAČEK IN MIŠ

V kuhinjo lačna miš se odpravi,
da za večerjo nekaj si pripravi.
V hladilniku je slasten sir,
zraven pa maček, ki ne pozna manir.
Miška hitro sir si vzame,
a maček na njo ne plane,
Miška s sirom se zalaga,
da okrogla že je kakor žoga.
Maček misli: »Ti kar jej, saj zrezek
s sirom slasten je, juhej.«
Miška pod težo hrane tam omaga,
a za mačka miš je lahka vaba.

Nina Žvarc, 6.d

Medved in čebelji panj

Lačen medved je v gozdu kragljal
druvo, na katerem je bil čebelji
panj. »Kako sem lačen, to je
gotovo nekaj kame!« ruci medved.
Se puden je ugovoril ti besede, je
skočil na panj, da bi ga do-
segel. S togo ga je bil mla tla
in takoj, ko je hotel polokati med,
so pletenčiči čebele in mi zači-
čale. »Ti mammonu, sam si nupa-
ri hrano, saj amo si tudi mi panjo
trudile, če ne bi bomo opukale.
Medved se čebelij grozary ni ustrašil
in je začel tukaj mlat. Čebele so se
kajhote rany, ta na je skelal v
bližnji kilmu in si tam prinesel
da tly hrano ni bo več hladil.
Nauk: ki najboljše tati, ki drugim hradi,
pac pa tisti, ki si sam nupaari

Ksenja Čuček
6.d

SKRITI DNEVNIK

(dnevnik)

»Je že šla. Zdaj poiščem njen dnevnik,« je rekel Matjaž. Po prstih je odšel v predsobo in nato previdno vstopil v Bredino sobo. Včeraj je videl, da ga je skrila na vrh k ostalim knjigam in ker je bil dnevnik na ključke, jih je skrila plišastemu medvedku okrog vratu.

»Aha, tukaj ste, ključki moji,« je Matjaž prigovarjal ključem.

»Zdaj vas samo še vtaknem v ključavnico. Takole...« Matjaž je ponosno odprl dnevnik. Iskal je dan, ko Brede ni bilo doma pozno v noč. »Prepričan sem, da je odšla v disko,« si je govoril. In našel je tisti dan. Našel je večer neke sobote.

Sobota, 21. junija 1998 Dragi moj dnevnik!!
Danes se je dogajalo toliko vsega. Ne vem, kje naj začnem.

Že zjutraj me je zbudil telefon. Bil je on. Bil je Marko. Že več dni sem sanjara, kako bi bilo, če bi me poklical, in zjutraj me je res. Zaspana sem dvignila slušalko:

»Prosim?«

»Breda, zdravo, Marko pri telefonu,« sem zaslišala onstran slušalke. Skoraj bi mi srce eksplodiralo. Zajecjala sem:

»Zdravo, kako to, da kličeš?«

»Danes imam rojstni dan in zanima me, če bi morda lahko prišla?« je dejal Marko. Skoraj sem zavriskala v slušalko, ko sem ga slišala. Hitro sem rekla: »Seveda zakaj pa ne. Kdaj?«

»Ob štirih popoldne. Velja? Adijo,« sem skoraj že cvilila.

»Adijo« sem slišala in nato še samo tutkanje.

Ti, dnevnik, sploh ne veš, kako je to, če si zaljubljen.

Zvečer sem se uredila in se mami zlagala, da imam tabornike in da pridem zelo pozno.

Odšla sem do Marka.

»Zdravo,« je rekel.

»Zdravo,« sem dejala tudi jaz in vstopila v hišo. Podala sem mu roko:

»Vse najboljše. Ampak, kje so ostali?« sem se začudila.

»Veš, v bistvu nimam rojstnega dneva, ampak hotel sem, da bi prišla k meni, ker bi ti rad nekaj povedal,« je rekel in me globoko pogledal v oči. Molčala sem.

»Rad bi ti povedal, da sem že dolgo zaljubljen vate,« je v zadregi dejal.

Oblila me je rdečica, nato pa sem izdabila:

»Ti si meni tudi že dolgo všeč.« In skupaj sva preživela zelo romantičen večer, ki se mi ga pa ne da opisovati. ADIJO!

Breda

Te vrstice je Matjaž bral zelo počasi.

»Saj sem vedel! Vedel sem, da je on, Marko!« je vzkliknil, nato pa pogledal na uro.

»Hudiča! Spet bom zamudil,« si je rekel, ko je videl kazalca, kako se približujeta deveti uri. Pospravil je dnevnik in ključke ter pohitel v šolo.

Iva Žele, 7.b

LIRIKA

LUNA

Luna nam svetlobo daje.
Ko je krajec, se smehlja
in potuje v daljne kraje,
kjer svoboda je doma.

V veselju tam domuje,
ko je krajec pa pri nas.
Za nikomer ne žaluje,
saj ni daleč njena vas!

Rada bi bila edina.
Ker pa to mogoče ni,
raje že za hrib odide,
da pošteno se naspi.

Damjana Marn, 8.b

LJUBEZEN

Čustva kot pesem tiha povzročijo
bolečino mi neznano.

O, zakaj
mi bilo ni dano,
da videl bi lepoto,
ki svet mi jo ponuja
in ta dežela meni tuja.
Ko poletna noč ljubezen mi obuja,
ki jo veter na obalo piha.

Kaj koristi meni ona, ko ne morem je doseči,
roka se za njo steguje, a se ona ne omeči
Lažje bi bilo umreti, kot da se srce bojuje.
A ostane le trpljenje, tiha sreča, ki mi daje
jo ljubezen, pa čeprav zaman so čustva,
ki prinaša jih življenje.

Damjana Marn, 8.b

PIKA

Pika je majhna, kot si ti,
da opazim, ko te ni.
In ko se to resnično zgodi,
takrat ves svet narobe stoji.

Lep stavek sem napisala,
le kako bi ga končala?
Končno sem ugotovila,
da bom piko naredila!

Nekaj pik sem v spisu pozabila,
in glej, čudo – petice nisem dobila!
Ali res sem toliko zagrešila,
če pa sem samo dvajset pikic pozabila?

Toda, mi se piki več ne damo,
sedaj jo že vsi radi imamo.
Le tu in tam,
a ne vsak dan,
se slučajno nam zgodi,
da nam še kakšna pika ubeži.

Učiteljica naša nam govori,
da črka i ni i, če pike ni.
Zato zagotovo drži,
da nam velikokrat manjka še pika na i.

Maja Samastur, 4.b

MORJE

V sončnem gaju morje žareče o večni
ljubezni tiho šepeta.
Njegova obala za vedno ostaja prelestna
lepota sončnega gaja.
Po morju, ko pluješ,
slutiš, obstajaš,
sovražiš in ljubiš in veš, da obstajaš.

Damjana Marn, 8.b

SVOBODA

Kaj je to svoboda?
se vprašamo vsak dan.
So to neznana pota,
ali pa le lep san.

Kaj je to svoboda?
Je to ptica, ki leti?
Mogoče je to deroča voda,
ali pa le otrok, ki še spi.

Kaj je to svoboda?
So to drevesa ali rože,
je to nebo ali pa morje?
Ali pa le razlog, da uidemo iz svoje kože?

Anita Marksl, 8.d

PRELEPE SLOVENKE

Od nekdanj Slovenke so po lepoti slovele,
a lepše od Irene bilo ni nobene,
nobena ni pametna in tako lušna bila,
nobena tako dobrega srca.
Vsi poznali so jo naokrog,
ogledovali so jo radi od glave do nog.

Mnogteri možiči' mnog teri fantiči,
vsi hoteli so jo povabiti na ples,
nekateri tudi že na majski kres.
Na plesišču nastal je velik boj, le kdo z Ireno bo plesal
nocoj.

Le eden mladenič je mirno stal,
hitro Ireni je roko podal.
Pogleda globoko jo v oči,
v njej ljubezen do njega vzbuditi želi.
Ura odbila je nekaj čez polnoč
in mladenič izginil v temno je noč.

Irena se je vrnila v svojo hiško sred' polja,
iz katere odsevala dobra je volja.

Čez nekaj dni v mesto je spet odšla,
iskat lepota, s katerim je plesala.
Ga v parku je zagledala,
zaljubljeno sta se spogledala.

Se mu počasi, skrbno približuje,
on pa si medtem lep govor izmišljuje.
»Irena, postani moja za vse dni!«
in pogledal jo je v njene lepe oči.

Vrnila mu je velik nasmeh in rekla »da«
in takoj tisti dan poroka je bila.
Živela sta v hiški srečna in vesela
ter obilo pridnih otrok sta imela.

Nina Kolarič, 7.a

Uredništvo: Nina Bezjak, 2.c, Grega Šerbec, 2.c, Antonio Hojsak, 4.a, Rene Hojnik, 4.a,
Denis Jurić, 8.a, Patricija Babosek, 5.a, Jasna Perko, 7.a

Pomagali so: Lidija Verlek, Jadviga Kolar, Karmen Plavec, Anica Zupanič, Katja Križe

Za računalnikom se je znožil: Ludvik Medic

Naklada: 400 001 izvod

KONSTRUKTIVISTIČNE PESMI

KDAJ BO TO?

Drevesa bodo prisluhnjila travam,

in vihar bo nosil **MIR** v naročju,

kadar bodo prižgane vse luči ljubezni

in bo prostost sijala z obraza

SVETA.

Branka Ančič, 8.

"Kako lepo jutro!" SI REČEM,
PA SE SPOMNIM:

OTROŠKA DUŠA JE RANLJIVA,
A OTROK VSEENO 1KRAT REČE
DOBER DAN, KAHLICA, ADIJO, PLENICE!

SAJ SPOTNA DA TO BOLJŠE,
ČE PRAV JE MAJMAN!

KAJ PA OBLAST?

Rebe se: "PUSTI,
TO JE MOJE!" IN SI MISLI:

"Velika svinjarja
nikaznivo
dejanje!"

ČUDNO !!
OTROK SPOTNA DOBRO.
KAJ PA OBLAST?

Alma Mlenkovič, 8b

Padavine

NE NAČRTOVANE
LJUBEZNI

Romeo in Julija Lahko se zgodi tudi vam

PRVA LJUBEZEN Najina ljubezen

Za ljubezen si je
treba vzeti čas

ONA ima dovolj
Samote

ON = ljubosumje
Sreča je opoteča

Hitra menjava ljubezni

SPOMIN NA LJUBEZEN

KAJ ZDAJ

Na pojedino v Kmečki hram

8b

ma
8b

Prebudite se!

Zjooeezen premoremo vsi.
Jaz in tudi ti.

Zakaj si zatisamo oči
pred STRASTIMI stvarmi?

Ljubezen za vse,
ki Trež.

BRZ LAKOTE GROZOT,
pobijanja OTROK!

Ne Slepimo SE!
odprimo IRGE!

8b